

μης. Ἐπαρχος ὢν ἐπὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Δομετιανοῦ, δὲν ἐφοβήθη νὰ ρίψῃ ἑαυτὸν εἰς τοὺς πλέον μεγάλους κινδύνους, διὰ νὰ ὑπερασπίσῃ πολλοὺς ἐναρέτους ἄνδρας ἐναντίον τῆς ἀπνθρώπου σκληρότητος τοῦ τυραννικοῦ ἐκείνου Αὐτοκράτορος. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Δομετιανοῦ ἐστάθη κατὰ σειρὰν δήμαρχος, ἀστυνόμος, ὕπατος, ἄρχων τῆς Βιθυνίας, καὶ, τὸ πλέον ἔνδοξον, φίλος τοῦ ἐναρέτου Αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Πλινίου δὲν σώζονται εἰ μὴ αἱ ἐπιστολαί, καὶ ὁ πανηγυρικός λόγος, ὃν ἔκαμεν εἰς τὸν Τραϊανόν. Αἱ ἐπιστολαὶ ὁμολογοῦνται παρὰ πάντων ὁσοῦρος πρακτικῆς ἀρετῆς· ἐμπνέουσιν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου τὰ πλέον ὠραῖα καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα· παντοῦ φαίνεται ψυχὴ γενναία, φιλάγαθος καὶ εὐεργετικὴ, οὐ μόνον εἰς φίλους καὶ γνωστοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς ὃν τινα ἤθελε λάβει χρεῖαν τῆς προστασίας αὐτοῦ, γνωστὴν, ἀγνώριστον, πολίτην ἢ ξένον. Ἡ δικαία ὑπεράσπισις αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν χριστιανῶν, οὗς οἱ ἐχθροὶ ἐσυκοφάντησαν ὡς ἐπιβούλους καὶ ταραχοποιούς, ἀποδεικνύει πόσον ἦτο ζωωτικῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ εὐεργετικῆς παγκόσμιος.

Ἀγωνίζου, ἔλεγε, νὰ ἀποκτήσῃς τι ἀγαθόν, ὅπερ ὁ χρόνος δὲν δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ σοῦ. Πάντα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ μεταβάλλονται καὶ ἀλλᾶσσοι μετὰ τὸν καιρὸν μυρίους δεσπότας· μόνα τὰ ποιήματα τοῦ πνεύματός σου θέλουν εἶσθαι πάντοτε ἰδικά σου.

Ἡ γενναία ψυχὴ εὐχαριστεῖται μᾶλλον εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς συνειδήσεως, παρὰ εἰς τοὺς θορυβώδεις κρότους τῆς φήμης. Αἱ πράξεις ἡμῶν δὲν πρέπει νὰ τρέχωσι κατόπιν τῆς δόξης, ἀλλ' ἡ δόξα κατόπιν τῶν πράξεων.

Ἡ μεγαλητέρα δούλευσις τῆς φιλοσοφίας εἶναι νὰ ἀγωνίζηται ὑπὲρ τῆς κοινῆς ὠφελείας· νὰ κάμῃ τὴν Δικαιοσύνην καὶ τὴν Εἰρήνην νὰ βασιλεύωσι μετὰ τῶν ἀνθρώπων.

Ὅστις ἀρνεῖται δευτέραν χάριν, κινδυνεύει νὰ χάσῃ καὶ τὴν ἀξίαν τῆς πρώτης. Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀνθρώπινος καρδία· ἀναιροῦνται αἱ πρώται σου εὐεργεσίαι, ἂν δὲν προσέχῃς νὰ ὑποστηρίξῃς αὐτά· με δευτέρως. Εὐεργέτησον ἑκατοντάκις, ἀρνήθητι ἅπαξ, δὲν ἐνθυμοῦνται πλέον τὰς ἑκατὸν εὐεργεσίας, ἀλλὰ τὴν μίαν σου ἀρνησιν.

Εἶναι κάλλιστον ν' ἀκολουθῇ τις τὰ ἔχνη τῶν προγόνων, ἐὰν ἐκεῖνοι περιπάτησαν τὴν ὁρθὴν ὁδόν.

Ὁ εὐγενὴς ἐκείνη προθυμία, ἣν ἔχουσι δύο φίλοι, προτρεπόμενοι ὑπ' ἀλλήλων, καὶ ἐξάπτοντες ἀλλήλους πρὸς τὸν ἔρωτα τῆς ἀρετῆς!

Ἡ αἰσχύνη, μᾶλλον παρὰ τὴν ἀπαγόρευσιν, πρέπει νὰ κάμῃ ἡμᾶς νὰ φεύγωμεν πᾶν ὅ,τι εἶναι ἄτιμον.

Εἰς πᾶν εἶδος πρέπει νὰ ἐκλέγωμεν τὰ καλῆτερα βιβλία, καὶ νὰ ἀναγινώσκωμεν πολὺ, ἀλλ' οὐχὶ πολλὰ ἐνταυτῷ πράγματα.

Ἄν ἦναι ὑπέρτατον ἀγαθόν νὰ δύνηται τις νὰ κάμῃ ὅ,τι καλὸν θέ-